

SOCIALINĖS ANTROPOLOGIJOS IR ETNOLOGIJOS STUDIJOS

LIETUVOS

19(28)

2019

ETNOLOGIJA

LITHUANIAN ETHNOLOGY

STUDIES IN SOCIAL ANTHROPOLOGY AND ETHNOLOGY

TAUTOS TYRIMŲ IŠTAKOS IR ANTROPOLOGIJA

Sudarytoja VIDA SAVONIAKAITĖ

THE ROOTS OF THE STUDY OF PEOPLE AND
NATIONS AND ANTHROPOLOGY

Edited by VIDA SAVONIAKAITĖ

LIETUVOS ISTORIJOS INSTITUTAS
LITHUANIAN INSTITUTE OF HISTORY

VILNIUS 2019

Lietuvos etnologija: socialinės antropologijos ir etnologijos studijos – mokslinis etnologijos ir socialinės ir kultūrinės antropologijos žurnalas. Jame spausdinami recenzuojami straipsniai, konferencijų pristatymai, knygų recenzijos ir apžvalgos, kurių temos pirmiausia apima Lietuvą ir Vidurio/Rytų Europą. Žurnalas pristato mokslo aktualijas ir skatina teorines bei metodines diskusijas. Tekstai skelbiami lietuvių arba anglų kalba.

Lithuanian Ethnology: Studies in Social Anthropology and Ethnology – is a peer reviewed journal of ethnology and social and cultural anthropology. It publishes articles, conference presentations, book reviews and review articles, which may be in Lithuanian or English, primarily focused on Lithuania, Central and Eastern Europe. The journal represents current debates and engages in methodological discussions.

REDAKCIŅĖ KOLEGIJA / EDITORIAL BOARD

Vytis Čiubrinskas (vyriausiasis redaktorius / Editor-in-Chief)

Vytauto Didžiojo universitetas / Vytautas Magnus University, Kaunas, Lithuania

Auksuolė Čepaitienė

Lietuvos istorijos institutas / Lithuanian Institute of History, Vilnius, Lithuania

Jonathan Friedman

Kalifornijos universitetas / University of California, San Diego, USA

Jonathan Hill

Pietų Iliinojaus universitetas / Southern Illinois University, Carbondale, USA

Neringa Klumbytė

Majamio universitetas / Miami University, Ohio, USA

Ullrich Kockel

Heriot-Watt universitetas / Heriot-Watt University, Edinburgh, UK

Orvar Löfgren

Lundo universitetas / Lund University, Sweden

Jonas Mardosa

Lietuvos edukologijos universitetas / Lithuanian University of Educational Sciences, Vilnius, Lithuania

Žilvytis Šaknys

Lietuvos istorijos institutas / Lithuanian Institute of History, Vilnius, Lithuania

REDAKCIŅĖS KOLEGIJOS SEKRETORĖ / EDITORIAL ASSISTANT

Danguolė Svidinskaitė

Lietuvos istorijos institutas / Lithuanian Institute of History, Vilnius, Lithuania

Laidybos adresas / Address of the Publisher: Redakcinės kolegijos kontaktai / Editorial inquiries:

Lietuvos istorijos institutas

Tel. / Phone: + 370 5 262 9410

Kražių g. 5, LT-01108 Vilnius

El. paštas / E-mail: etnolog@istorija.lt

<www.istorija.lt>

vytis.cubrinskas@vdu.lt

Žurnalas registruotas / The Journal indexed in:

European Reference Index for the Humanities (ERIH)

EBSCO Publishing: Academic Search Complete, Academic Search Ultimate, Energy and Power Source, SocINDEX with Full Text, Sociology Source Ultimate

Modern Language Association (MLA) International Bibliography

Laidybą finansavo Lietuvos mokslo taryba pagal Valstybinę lituanistinių tyrimų ir sklaidos 2016–2024 metų programą (Sutartis Nr. S-LIP-19-58)

TURINYS / CONTENTS

Pratarmė (<i>Vytis Čiubrinskas</i>)	5
Editorial (<i>Vytis Čiubrinskas</i>)	7
Atsisveikinant su Christianu Giordano / Obituary for Christian Giordano	9
<i>Christian Giordano</i>	
Politinis korektiškumas: antropologinė „geradarystės“ forma	11
Straipsniai / Articles	
Tautos tyrimų ištakos ir antropologija / The Roots of the Study of People and Nations and Anthropology	
<i>Vida Savoniakaitė</i>	
Įvadas. Tautos tyrimų ištakos ir antropologija	17
Introduction. The Roots of the Study of People and Nations and Anthropology. Summary	27
<i>Olga Mastianica-Stankevič</i>	
Mečislavo Davainio-Silvestraičio etnografija, tautosakos rinkimas ir lietuvių modernios tautos kūrimosi procesai	31
The Importance of Mečislavas Davainis-Silvestraitis' Ethnography and Folklore Collection in the Process of the Creation of the Modern Lithuanian People. Summary	48
<i>Vida Savoniakaitė</i>	
Jono Basanavičiaus požiūris į lietuvių tautos tyrimus, 1879–1927	51
Jonas Basanavičius' View on the Research of the Lithuanian Nation, 1879–1927. Summary	77
<i>Irma Šidiškienė</i>	
Iš Lietuvos etnologijos istorijos: aprangos tyrimo pagrindų paieškos	81
From the History of Lithuanian Ethnology: In Search of the Basics of Clothing Research. Summary	109
<i>Auksuolė Čepaitienė</i>	
Kultūriniai lietuviškumo vaizdiniai <i>Aušroje</i> ir moksliniai kontekstai	113
Cultural Images of Lithuanianness in <i>Aušra</i> and their Scientific Context. Summary	138

Kiti straipsniai / Other Articles*Rūta Staniulytė*

- Piligrimystė Šiauriniu Šv. Jokūbo keliu: kelionių motyvai ir piligrimų santykiai 141
 Pilgrims on the Northern Way of St James: Motives and Relationships of Pilgrims. Summary 166

Dalia Sabaliauskienė

- Ritualinis mandagumas (*ta'ârof*) šiuolaikinio Irano visuomenėje ir tarpkultūrinėje komunikacijoje: Teherano šiaurinės dalies atvejis 169
 Ritual Courtesy (*ta'ârof*) in Contemporary Iranian Society and Intercultural Communication: The Case of Northern Tehran. Summary 188

Diskusijų forumas / Forum*Thomas A. Reuter*

- World Anthropology and its Institutional Challenges: A History of the Transformative Impact of Democratic Internationalisation on the Discipline of Anthropology 191
 Pasaulinė antropologija ir jos instituciniai iššūkiai: demokratiškos internacionalizacijos poveikio antropologijos disciplinai istorija. Santrauka ... 204

Recenzijos ir apžvalgos / Reviews

- Ethnologie française. Lituanie. Une anthropologie face à l'Histoire. V. Čiubrinskas (éd.), M. Segalen et al. (réd.) (*François Rugg*) 207
 Monika Frėjutė-Rakauskienė, Neringa Klumbytė, Andrius Marcinkevičius, Kristina Šliavaitė. Socialinis ir istorinis teisingumas daugiaetninėje Lietuvos visuomenėje: sampratos, patirtys ir kontekstai (*Dovilė Budrytė*) 210
 Yearbook of Balkan and Baltic Studies. E. Anastasova, M. Kõiva, Ž. Šaknys (eds) (*Audronė Daraškevičienė*) 214

Konferencijos / Conferences

- XIV SIEF kongresas Santjago de Komposteloje (Ispanija) (*Jonas Mardosa, Skaidrė Urbonienė, Žilvytis Šaknys*) 221
 IUAES 2019 kongresas Poznanėje – atsakas į disciplinai kylančias grėsmes (*Auksuolė Čepaitienė, Vytis Čiubrinskas, Aušra Teleišė, Vytautas Tumėnas*) 224
 SIEF II tarptautinė vasaros mokykla doktorantams Škotijoje (*Vaida Rakaitytė*) 229
 Seminaras Angelės Vyšniauskaitės gimimo šimtmečiui paminėti (*Rasa Paukštytė-Šaknienė*) 231

In Memoriam

- Stasys Gutautas 1954–2018 (*Jonas Mardosa*) 235

Politinis korektiškumas: antropologinė „geradarystės“ forma

Christian Giordano

Jonathanas Friedmanas naująja savo knyga *Politicamente corretto. Il conformismo morale come regime* (Friedman 2018), pasitelkęs kritinį mąstymą su dažnu poleminiu intarpu, ir vėl pataikė tiesiai į dešimtuką. Tiesą sakant, jis įtikinamai apibūdina ideologinei ir politinei praktikai būdingą veidmainystę, kurią aš vadinu „geradaryste“ ir kuri, kaip netrukus pamatysime, yra ypač išvešėjusi šių dienų antropologijoje.

J. Friedmanas taikliai ir aiškiai sako, kad „politinis korektiškumas“ tapo šiandieninio elito ideologiniu instrumentu. Mano nuomone, terminas „elitas“ yra dviprasmiškas, nes semantiškai jis per platus, taigi neapibrėžtas. Šį terminą dėl jo semantinio neaiškumo kiek anksčiau kritikavo Vilfredo Pareto (Pareto 2006). Kas yra elitas? Ar tai „politinė klasė“, kurią apibrėžė Gaetano Mosca (Mosca 1958), ar, cituojant Robertą Michelsą (Michels 1989), tai – politinių partijų aukštesnioji pakopa ar valdžios elitas, kurį mini Charlesas Wrightas Millsas (Wright Mills 2000), t. y. tie žmonės, kurie valdo ir monopolizuoja parlamento gyvenimą? O gal tai asmenys, kurie užima dominuojančias pareigas kultūros ir meno srityse, tie, kurie sėkmingai kuria ar vadovauja kultūrinei veiklai? Norint išvengti tokio neišsamaus sąrašo tęsimo, šioje vietoje reikėtų nurodyti ir tuos, kurie pagrįstai ar ne visai pagrįstai yra įvardyti kaip akademinės srities atstovai, t. y. tie, kurie universitete užima tam tikras pareigas ar dirba panašiose mokslo ar humanitarinių mokslų tyrimų institucijose.

Atsižvelgdami į šiuos skirtumus, galime pastebėti, kad terminas „elitas“ vartojamas apibūdinti žmones, kurie užima vadovujančias pozicijas, tačiau labai skirtingose srityse ir su labai skirtinga „politinio korektiškumo“ retorika. Šiame trumpame straipsnyje, kuriuo aš visiškai pritariu J. Friedmano argumentams, visa tai negali būti išsamiai išnagrinėta. Todėl savo dėmesį sutelksiu į vieną iš akademinio elito tipų mano disciplinoje, kurioje per pastaruosius dvidešimt metų susiformavo ypatinga „politinio korektiškumo“ forma, kurią aš vadinu „antropologiniu korektiškumu“.

Vartodamas terminą „antropologinis korektiškumas“ aš kalbu apie mokslinį diskursą, susietą su konkrečia analitine terminija, kuri lauko tyrimo metu privalo neužgauti tiriamųjų, priklausančių socialiai ir (arba) kultūriškai besiskiriančioms

visuomenėms. Iš pirmo žvilgsnio tai gali atrodyti kaip jautrus ir pagirtinas poelgis, kuriuo siekiama išvengti klastingo etnocentrizmo formų. Taigi pirmą kartą „antropologinis korektiškumas“ pasitelktas kaip būdas atsiriboti nuo akivaizdžiai nepriimtinių sąvokų, tokių kaip rasė. Trumpai tariant, pirmoji šios sąvokos funkcija buvo užtikrinti pagirtiną disciplinos moralę. Čia turime į ją pažvelgti istoriniame kontekste ir sužinoti, kada ji atsirado ir kada pradėjo plisti.

Nuo XX a. devintojo dešimtmečio antropologija nuėjo sudėtingą ir naudingą savikritikos kelią, dar žinomą kaip postmodernus „posūkis refleksyvumo link“, kuris iš esmės pasiūlė dekonstruktyvią prieigą prie tuo metu antropologijoje dominavusių teorinių požiūrių. Tačiau nepaisant teigiamų jo aspektų, „posūkis refleksyvumo link“ turėjo ir neigiamų pasekmių, atvedusių prie „antropologinio korektiškumo“ protrūkio, kuris dar ir šiandien daro įtaką mūsų disciplinos kalbai ir retorikai.

Po postmodernistinio „posūčio refleksyvumo link“ antropologija, būdama tipinė empirinė socialinių mokslų disciplina, neabejotinai išplėtojo stiprų polinkį į radikalią savikritiką. Tiesą sakant, atsainus ar atsiribojantis, jei ne skeptiškas ar agnostinis požiūris į visuomenes, kurios skiriasi nuo lauko tyrimą atliekančio asmens visuomenės, tapo mažiau akivaizdus.

Knygos *Writing Culture* (Clifford, Marcus 1986), kuri gali būti laikoma pamatiniu „posūčio refleksyvumo link“ tekstu, autoriai nurodo ne vieną trūkumą, t. y. empirinio tyrimo, taigi ir etnografinio aprašymo, mirtinas nuodėmes ir galiausiai ypač antropologinėje teorijoje egzistuojančius idiografinius ir nomotetinius trūkumus.

Anksčiau minėtoje knygoje Jamesas Cliffordas ir George'as Marcusas kaltina antropologinius požiūrius autoritarizmu. Iš tiesų į šią kategoriją patenka net ir teorinė Cliffordo Geertzo interpretuojamosios antropologijos paradigma. Todėl knygos autoriai siūlo naują „dialoginę“ ir „polifoninę“ teorinę paradigmą, kad būtų atsižvelgta ne tik į antropologo, bet ir į tiriamų „subjektų“, t. y. „kitų“, kurie pernelyg ilgai buvo laikomi „objektais“, balsą.

Nesutikti su tuo, kas iki šiol pasakyta, nėra reikalo. Tačiau „posūkis refleksyvumo link“ lėmė ir tokias turbūt nepageidaujamas ar nelauktas pasekmes, kurios, mano nuomone, yra itin neigiamos, ypač kalbant apie „antropologinio korektiškumo“ paplitimą.

Tiesą sakant, šiandien turime vengti tyrimų, kurie gali užgauti ar net įžeisti asmenis arba grupes, priklausančius tiriamoms visuomenėms, ypač jei tai yra periferinės visuomenės. Tokios rūšies medžiagos pristatymas konferencijose ar seminaruose, ypač jei kalbama apie postkolonijines grupes ar socialiai arba ekonomiškai pažeidžiamuosius, laikomas „antropologiškai nekorektišku“. Šis metodologinis korektiškumo neatitikimu ypač ryškus politinėje antropologijoje. Šiais laikais neutrali ar atsiribojanti analizė reiškinių, kuriuos Vakarų antropologai laiko amoraliais ar necivilizuotais (tokie kaip klientelizmas ar korupcija ir mafijos atstovų veikla) ar destruktiviais (pavyzdžiui, etniniai konfliktai ar kovos

tarp atskirų šeimų ir žudymas dėl garbės), yra smerkiama. Ši pozicija ypač paplitusi, nes tapo beveik norma naudoti socialinę strategiją siekiant dalyvauti pačiam arba, dar geriau, – įsitraukti užtikrinant „gerų vyrų, gyvenančių čia“ pozicijas visuomenėse, kurios laikomos pažeidžiamomis arba kurios patiria grėsmę dėl socialiai, ekonomiškai ir politiškai dominuojančių klasių, t. y. „blogų vyrų, atvykusių iš ten“ [t. y. iš tyrėjų visuomenės].

Didžioji dalis tokios praktikos, kuri, žvelgiant iš vakarietiškos, taigi etnocentrinės perspektyvos, yra laikoma amoralia, priskiriama aukštesniesiems visuomenės sluoksniams ir vadovaujančioms politinėms klasėms. Tokiais atvejais yra „antropologiškai korektiška“ atvirai išsakyti kritiką; taigi visi neva neigiami socialiniai veiksmai priskiriami tiems, kurie gali pasinaudoti ekonominiu ir politiniu valdžios statusu.

Šiais laikais tie, kurie išdrįsta pradėti ar tęsia darbą su tiriamaisiais subjektais, kurie nėra „antropologiškai korektiški“, bus pasmerkti, jei ne diskredituoti, pasitelkus konkrečius epitetus. Vienas dažniausiai vartojamų terminų, siekiant ką nors diskredituoti, yra „orientalistas“. Tie, kurie vartoja šį terminą akivaizdžiai niekinama reikšme, aiškiai nurodo į garsiosios Edwardo Saido knygos *Orientalizmas* (Said 1978) pavadinimą. Neketinu čia kritikuoti Saido tezių, kurios, mano nuomone, yra vertos pagyrimo ir, svarbiausia, vis dar aktualios, nors kartais gal kiek per daug vienašališkos, tačiau manau, kad svarbu aptarti šią sąvoką „antropologinio korektiškumo“ kontekste.

Siekdami išvengti įvairių nekenčiamų orientalizmo formų, daugelis šių dienų antropologų linkę matyti „kitus“ kaip turinčius tokias pat kaip „mūsų“ „patirtines erdves“ ir „lūkesčių horizontą“, taigi tą patį socialinį žinojimą. Todėl iš „kito“ tikimasi to paties elgesio. Bet koks kitoniškumas yra smerkiamas kaip „kito išradimas“, t. y. kaip mistifikacija, sugalvota tų, kurie teigia tiriantys įvairovę, t. y. antropologų. Šiomis antropologinio korektiškumo formomis siekiama atsiriboti nuo terminų ir temų, kurios tik hipotetiškai gali pakenkti kitų jausmams. Toliau pateikiamas mano pavyzdys yra tipiškas. Šiais laikais vartoti terminą „čigonai“ yra praktiškai neįmanoma. Vadovaujantis „antropologinio korektiškumo“ logika, tinkamas terminas yra romai arba dar geriau rromai (su dviem r), nes terminas „čigonas“ tariamai turi neigiamą reikšmę ir savo prigimtimi yra įžeidžiantis, taigi socialiai diskriminuojantis. Tačiau paradoksalu, kad kai kurios romų grupės nori būti vadinamos būtent čigonais.

Vadovaujantis „antropologinio korektiškumo“ logika, socialiai nepageidaujami reiškiniai laikomi nereikšmingais tiems, kurie turi žemas ar marginalines socialines pozicijas ar vaidmenis. Kitaip nei „gerų vyrų, gyvenančių čia“ atveju, antropologinis korektiškumas visus įmanomus ir įsivaizduojamus bjaurius dalykus priskiria „blogiems vyrukams, atvykusiems iš ten“. Tiesą sakant, tas, kuris turi valdžią, neišvengiamai tampa „blogu vyruku“. Remiantis šios populistinės

darymo gera metodologijos logika, nešališkai ir objektyviai tirti elitą pasidarė beveik neįmanoma, nes tai prilygtų beveik profanacijai.

Turime pabrėžti, kad paradoksalu, tačiau dialogiškumo ir polifoniškumo prieiga [antropologijoje], kurią pasiūlė Cliffordas ir Marcusas (Clifford, Marcus 1986), sukūrė savotišką antropologiškai teisingą neopaternalizmą, kurio tikslas – supriešinti „gerų vyrų, gyvenančių čia“ moralines dorybes ir teigiamas socialinio solidarumo formas su „blogų vyrų, atvykusių iš ten“ arogancija, piktnaudžiavimu ir savivaliavimu. Dėl tokios logikos šiandien antropologas jaučia tikrą moralinį spaudimą pabrėžti tiriamos visuomenės narių teigiamas žmogiškąsias ir socialines savybes.

Turint omenyje „antropologinio korektiškumo“ sukeltas bangas, galima pagrįstai klausti, ar mes nesusidūrėme su naująja antropologine fikcija, panašia į „kilniojo laukinio“ vaizdinį.

Vienintelis skirtumas yra tas, kad „primityvų žmogų“ šiandien pakeitė „imigrantas“, „pabėgėlis“ be dokumentų, „politiškai persekiojamas“, o bendresne prasme – tiesiog „skurstantis“, „išnaudojamas“, „atstumtasis“, „marginalas“. „Naujieji kilnieji laukiniai“ yra būtent tie, kurie patenka į šias visuomenės paribuose esančias kategorijas. Man asmeniškai įdomu, ar siekiant hipotetinės, bet, deja, nepasiekiamos „geros visuomenės“, antropologija nevirsta tam tikra „socialinio darbo“ forma. Vis dėlto antropologija negali ir neturi būti įvairių „minkštųjų širdžių“ plėtros agentūrų, NVO ir panašių asociacijų mokslinis ramentas.

Prisidengiant dabartiniu antropologinio korektiškumo vardu tam tikros socialinės reprezentacijos ir su jomis susijusi praktika, galinti sukelti abejonių dėl vadinamųjų „pažeidžiamųjų“, t. y. „gerų vyrų“, moralinio sąžiningumo, atrodo gana netoleruotiniai. Šiame kontekste tereikia paminėti keletą tokių temų, kaip antai reprezentacijos ir kasdienės strategijos, susijusių su nepasitikėjimu viešojoje erdvėje arba dažnais konfliktais dėl statuso, reputacijos ir garbės. Neturint jokių empirinių įrodymų toks elgesys priskiriamas „blogiems vyrukams, atvykusiems iš ten“.

Vadovaujantis „antropologinio korektiškumo“ nuostata, jei norima būti pripažintam ir gerbiamam savo „akademiniėje bendruomenėje“, vargu ar galima neieškoti mažai tikėtinų ryšių, nors jų nėra, tokių kaip „gerų vyrų, gyvenančių čia“ bendruomeninis pasitikėjimas, įtraukties mechanizmai, derybų įgūdžiai, svetingumo institucijos, iš apačios kylančios demokratinės struktūros, socialiniai judėjimai, pilietinės organizacijos ir kt. Siekdama išvengti bet kokių kaltinimų etnocentrizmu ir orientalizmu, dabartinė antropologija tyrinėja ir išranda nužemintųjų „jaukius pasaulius“, kurių nekenčia ir kuriems grasina neaiškios ir klasingos hegemoninės jėgos.

Galiausiai turime pabrėžti, kad šis antropologiškai korektiškas populizmas yra glaudžiai susijęs su konkrečia metodologinio individualizmo forma, daž-

niausiai sukeliančia naivų voliuntarizmą, kai žmonės, nepaisydami jokių socialinių suvaržymų, elgiasi laisvai, kaip nori kurdami savo *Lebenswelt*, t. y. gyvenamąjį pasaulį. Logiškai tai reiškia, kad socialiniai veikėjai turi akivaizdžiai iliuzinę galimybę pasirinkti iš beveik begalinio spektro veiksmų strategijų, peržengiančių pačios įvairiausios socialinės kontrolės ribas. Todėl tokiam socialiniam veiksmui būdingas nekritinis „tinka viskas“ požiūris.

Dėl anksčiau minėto „populizmo“ antropologija prarado savo pradinį žavesį, kylantį dėl jos sugebėjimo išsiugdyti ir pasiekti sveiką, tokį kaip Lévi-Strausso *regard éloigné* ar bent jau tikrovišką „interpretacinį požiūrį“, siūlomą Cliffordo Geertzo (Geertz 1973), kurį, pabrėšiu dar kartą, įkvėpė Maxo Weberio *verstehende Soziologie* (Weber 1980).

Sutikdamas su Jonathanu Friedmanu galiu daryti išvadą, kad antropologinis korektiškumas, aiškiai paremtas geradarystės populizmu, yra intelektualų ir akademikų socialinis produktas, kurie pagrįstai ar nepagrįstai jaučia sąžinės priekaištus dėl savo akivaizdžiai aukštesnės socialinės padėties.

Iš anglų k. vertė Dalia Cidzikaitė

Versta iš: Giordano, Christian. 2018. *Political Correctness: A Form of Anthropological "Do-goodism"*, *Anuac* 7(2): 235–240.

Literatūra

Clifford, James; Marcus, George (eds). 1986. *Writing Culture: The Poetics and Politics of Ethnography*. Berkeley, Los Angeles: University of California Press.

Friedman, Jonathan. 2018. *Politically correct: Il conformismo morale come regime*. Milano: Meltemi.

Geertz, Clifford. 1973. *The Interpretation of Cultures: Selected Essays*. New York: Basic Books.

Michels, Robert. 1989. *Zur Soziologie des Parteiwesens in der modernen Demokratie: Untersuchungen über die oligarchischen Tendenzen des Gruppenlebens*. Stuttgart: Kröner Verlag.

Mosca, Gaetano. 1958. *La classe politica*. Bari: Laterza.

Pareto, Vilfredo. 2006. *The Rise and Fall of Elites: An Application of Theoretical Sociology*. London, New York: Routledge.

Said, Edward. 1978. *Orientalism*. New York: Pantheon.

Weber, Max. 1980. *Wirtschaft und Gesellschaft: Grundriss der verstehenden Soziologie*. Tübingen: J. C. B Mohr, Paul Siebeck.

Wright Mills, Charles. 2000. *The Power Elite*. New York, London: Oxford University Press.

Lietuvos istorijos instituto mokslinis žurnalas „Lietuvos etnologija: socialinės antropologijos ir etnologijos studijos“ leidžiamas vietoj nuo 1996 metų ėjusios etnologinių monografijų ir studijų serijos „Lietuvos etnologija“. Čia publikuojami Lietuvos ir užsienio etnologų ir antropologų straipsniai, recenzijos, mokslinė informacija, atskleidžiamos mokslinio gyvenimo realijos. Šis numeris – specialus teminis: „Tautos tyrimų ištakos ir antropologija“, jo sudarytoja – Vida Savoniakaitė.

ISSN 1392-4028

Mokslinis tęstinis leidinys

Lietuvos etnologija 19(28)
Socialinės antropologijos ir etnologijos studijos
2019

Redaktorė *Aldona Radžvilienė*
Dailininkė *Audronė Uzielaitė*
Maketuotoja *Žydronė Jakonytė*
Anglų kalbos redaktorius *Joseph Everatt*
Vertėja iš anglų kalbos / į anglų kalbą *Dalia Cidzikaitė*

2019 12 20. 16,38 leidyb. apsk. Tiražas 150 egz.
Išleido Lietuvos istorijos institutas
Kražių g. 5, 01108 Vilnius
Spausdino UAB „Baltijos kopija“
Kareivių g. 13B, Vilnius